

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΛΑΪΟΝ ΤΖΕΡΑΛΝΤ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ "ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ,"

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, στὸ σαλόνι τοῦ «Γκράν 'Οτέλ», τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς συζητήσεως ἦταν ἡ Νέλλυ Ρύμοντ. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Λονδίνο φέρνοντας μαζί της πενήντα θαλίτσες, δυὸ ὑπέροχα δανέζικα σκυλιά καὶ τρεῖς κύριους τῆς καλῆς κοινωνίας. Εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ κάνη σπόρ στὸ Σαμονί; Εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ διαλέξη κάποιον ἀπὸ τοὺς τρεῖς συνοδούς της καὶ νὰ τὸν παντρευθῇ; Εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, Κανείς ἀκόμα δὲνμποροῦσε νὰ τὸ ξέρη αὐτό. Τὸ μόνο γνωστὸ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ἦτο πὼς ἡ Ρύμοντ εἶχε χωρίσει δῶ κι' ἓνα μῆνα τὸν δεύτερο ἄντρα της καὶ ὅτι θιαζόταν νὰ παντρευθῇ πρὶν νὰ τελειώσουν ἡ οἰκονομίες της. Ποιὸν; "Ἰσως ἔναι ἀπὸ τοὺς τρεῖς κύριους ποὺ τὴ συνάδευαν. "Ἰσως ἔναι ἄλλο. "Ἐναν νέον! "Ἡ κυρίες λοιπὸν προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς της καὶ πρὸ πάντων ποῖα ἦταν ἡ τόσο ἐπικίνδυνη ἀντίπαλος. "Ἡθελαν νὰ ἰδοῦν μὲ ποῖα ὅπλα θὰμποροῦσαν νὰ πολεμήσουν αὐτὴ τὴ νέα συναγωνίστριά της. Καταλάβαιναν ὅτι ἡ Νέλλυ ἦταν ἱκανὴ νὰ μαζέψῃ κοντά της ὅλους τοὺς ἄνδρες, ὅλα τὰ βλέμματα κι' αὐτὲς νὰ μείνουν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ μὲ τὶς θαρύτιμες τουαλέττες τους καὶ τὰ πανάκριβα κοσμήματά τους.

«Ἡ Νέλλυ Ρύμοντ, ἔλεγαν, εἶνε μιὰ ξεσίπωτη! "Ο τελευταῖος ἄνδρας της τὴ χώρισε γιατί δεχόταν τὸν φίλο της καὶ συζητοῦσε στὸ σαλόνι μὲ μεγάλη οἰκειότητα, ἐνῶ ὁ ἄνδρας της θρυσκόταν στὸ γραφεῖο του».

«Λένε, προσέθετε μιὰ ἄλλη, ὅτι τὴ νύχτα τυλίγεται μὲ λαστιχένιες μάσκες γιὰ νὰ διατηρῇ χωρὶς ρυτίδες τὸ πρόσωπό της».

«Ἡ καμαριέρα της χθές, ἔλεγε στὴ δική μου, ἀνέφερε μιὰ ἄλλη, ὅτι ἡ κυρία της στὸ δεξιὸ πόδι της ἔχει ἕξη δάχτυλα!»

«Καλὰ πιστεύα ἐγώ, ὅτι εἶνε ἓνα τέρας!»

«Καὶ τί ἀναίδεια στὸ ὕφος της! "Οταν κατεβαίνει τὶς σκάλες ἢ ὅταν περπατᾷ, ἔχει τὸ ὕφος πριγκίπισσας. "Α, πρέπει νὰ πάρῃ ἓνα καλὸ μάθημα αὐτὴ ἡ γυναῖκα».

Κι' ἀλήθεια, ὅλες αὐτὲς ἡ πεντάμορφες κυρίες τῶν κοσμικῶν κύκλων ἐννοοῦσαν νὰ ἐξετελίσουν μὲ κάθε μέσον τὴν Νέλλυ Ρύμοντ. "Ετσι μόνο θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ διατηροῦν τὴν ὑπεροχή τους. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο κιόλας εἶχαν συσσωματωθῇ ἔπως τὰ κλωσσόπουλα, ὅταν βλέπουν τὴ σκιά τοῦ γερακιῶ.

Ἡ Νέλλυ Ρύμοντ ὅμως, φαίνεται, ὅτι δὲν καταλάβαινε αὐτὴ τὴ συνωμοσία. "Εκανε τὸ ὑλάχι στον ὅτι δὲν τὴν καταλάβαινε. Διαρκῶς ἦταν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ καὶ διαρκῶς ζητοῦσε τὴ συντροφιά αὐτῶν τῶν γυναικῶν ποὺ τὴν ἀπέφευγαν. Διασκεδάζε μαζί τους ὅπως ὁ κυνηγὸς μὲ τὶς πονηρίες τοῦ θηράματός του.

Οἱ φίλοι της εἶχαν μείνει κατάπληκτοι ἀπ' αὐτὴν τὴν συμπεριφορά της.

— Μὴς Νέλλυ, τῆς λέγαν, γιατί κάθεσθε καὶ ἀσχολεῖσθε μὲ αὐτὲς τίς... ξυλόκοτες ποὺ σὰς ἀποφεύγουν; Δὲν τίς βλέπετε ὅτι κοντεύουν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους; "Ελάτε, νὰ διασκεδάσου με μὲ τὰ χεϊμερινὰ σπόρ.

Μὰ ἡ Νέλλυ ἐπέμενε νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ φιλία τους. "Ἡθελε νὰ ἔχῃ ἀναπαυμένη τὴ συνειδήσί της.

Ἡ ὄλες γυναῖκες ὅμως καταλάβαιναν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμία της καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἀπέφευγαν.

— Προσοχή, ἔλεγαν, τὸν νοῦ σας νὰ μὴ πέσῃ καμμιὰ σας στὴν παγίδα ποὺ μᾶς στήνει. Αὐτὴ ἡ τρελο-Ἀγγλίδα δὲν ἦρθε φαίνεται γιὰ καλὸ στὸ Σαμονί.

Ἡ μὴς Ρύμοντ δέκα μέρες εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ παῖξῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Τέλος μιὰ βραδυὰ ἐδήλωσε στὸ ἐπιτελεῖο τῶν θαυμαστῶν της.

— "Απὸ αὔριο ἀρχίζουμε μιὰ τρελλὴ ζωὴ. Εἶνε καιρὸς νὰ ξεμυδιάσουν τὰ νεῦρα μας.

Οἱ θαυμασταὶ της ξέσπασαν σ' ἄγριες ζητωκραυγὲς καὶ γιώρτασαν τὸ γεγονὸς μὲ ἄφθονη σαμπάνια, πρᾶγμα ποὺ σκανδάλισε τὶς γυναῖκες τοῦ

«Γκράντ 'Οτέλ».

Μὰ ἡ ἀπορία τους δὲν ἄργησε νὰ λυθῇ τὴν ἄλλη μέρα.

Ἡ Νέλλυ Ρύμοντ κατέθηκε πρῶι-πρῶι στὴν παγωμένη πίστα τοῦ πατινάζ μ' ἓνα λεπτὸ μαῦρο φόρεμα τὸ ὁποῖο μόλις ἐκάλυπτε τὴ μέση της καὶ ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ ἀξιοθαύμαστες «πιρουέτες» καὶ ὑπερόχους χοροὺς μὲ τοὺς θαυμαστάς της.

Μετὰ μιὰ ὥρα εἶχε κατακτήσει ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ Σαμονί. "Οσο πειὰ γιὰ τὶς γυναῖκες, αὐτὲς πῆγαιναν νὰ σκάσουν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴ ζήλεια τους.

— Καὶ τώρα, εἶπε στοὺς φίλους της, φροντίστε νὰ διασκεδάσετε μόνοι σας. "Εγὼ ἦρθε πειὰ ὁ καιρὸς νὰ ἐργασθῶ.

Καὶ διπλάρωσε τὸν πρῶτο ἄνδρα ποὺ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς συστηθῇ. "Ἦταν ὁ ἄνδρας μιᾶς κακιᾶς γλώσσας. "Εκείνη δὲν ἀρνῆθηκε τὴ φιλία του. "Επειτα ἀπὸ μιὰ μέρα δὲν ἀρνῆθηκε ἐπίσης ἓνα θαυμάσιο δαχτυλίδι ποὺ τῆς ἔκαμε δῶρο ὁ νέος φίλος της. Τέλος, μετὰ μιὰ ἐβδομάδα, τὸν εἶχε κάνει νὰ ξεδέψῃ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα καὶ νὰ χάσῃ τριακόσιες χιλιάδες στὸ φιλικὸ πόκερ ποὺ γινόταν στὸ διαμέρισμά της!

Ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν χρεωκοπία, ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν πάρῃ διὰ τῆς βίας καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Σαμονί.

Τὸ δεύτερο θῦμα τῆς Νέλλυ Ρύμοντ ἦτο ὁ σύζυγος ἐκείνης ποὺ εἶχε δηλώσει ὅτι τὴ νύχτα φοροῦσε γιὰ τὶς ρυτίδες της λαστιχένια μάσκα.

Αὐτὸς ὁ ἄνδρας ὅμως δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο πρᾶγμα νὰ κατακτηθῇ. "Ἦταν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς δειλοὺς χαρακτήρες ποὺ τρέμουν καὶ φοβοῦνται ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ἄγριο βλέμμα τῆς γυναικὸς τους. Ἡ Νέλλυ λοιπὸν χρειάσθηκε νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ καὶ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ λογαριάξῃ οὔτε κι' αὐτὸν τὸν κίνδυνο τῆς γυναικὸς του.

Μὰ αὐτὸς ὁ κ. Πιέρ Σολάρ ἦταν ἀνεπίδεκτος... μαθήσεως. Κύτταζε τὴν μὴς Ρύμοντ σὰν ἓνα ἀπηγορευμένο φρούτο καὶ ὅταν ἐκείνη τὸν πλησίαζε, ἐκείνος τῆς ἔλεγε δυὸ-τρεῖς τυπικὲς λέξεις, κοκκίνιζε καὶ ἔσπευδε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ἡ Νέλλυ λοιπὸν μιὰ μέρα γιὰ νὰ τελειώσῃ πειὰ αὐτὴν τὴν κωμωδία τὸν ξεμονάχιασε, τοῦ ἐξωμολογήθη τὸν ἐρωτὰ της καὶ τοῦ δήλωσε:

— Καὶ τώρα τί εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάνῃς γιὰ μένα;

— Νὰ πνίξω τὴ γυναῖκα μου! τῆς ἀπάντησε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος ὁ Σολάρ.

Ἡ Νέλλυ τὸν μάδησε κι' αὐτὸν ὅπως τὸν πρῶτον καὶ ὅταν τὸν θαρέθηκε, τὸν παρέδωσε στὰ χεῖρια τῆς γυναικὸς του, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ τοῦ κόψῃ μιὰ καὶ καλὴ τὰ φτερά του!

Τὸ τρίτο θῦμα τῆς ἦταν ὁ ἄνδρας ἐκείνης ποὺ τὴν εἶχε ἀποκαλέσει τέρας. "Ο δυστυχὴς αὐτὸς ἦτο ἓνας τραγικὸς ἄνθρωπος! Ἡ ἀναποδιὲς τῆς γυναικὸς του τὸν εἶχαν κάνει σωστὸ νευρόσπαστο. Δὲνμποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τὴν ἡλικία του, τὸ φύλο του, τὸν χαρακτήρα του. Ἡ Νέλλυ τὸν εὑρίσκει πολὺ διασκεδαστικὸ, ὅταν τῆς ἐξωμολογεῖται τὰ θάσανά του. "Ενοιωθε μάλιστα μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὸ σχέδιό της:

— "Απεφάσισα, τοῦ εἶπε, νὰ μ' ἀγαπήσουν οἱ ἄνδρες ὅλων τῶν γυναικῶν ποὺ μὲ κακολόγησαν στὸ Σαμονί.

— "Ωστε κι' ἐγὼ εἶμαι ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ θύματα; ρώτησε ἐκείνος μὲ θυμό!

— Βεβαίως. Μὰ ἓνα πολὺ συμ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)



Ἡ Νέλλυ κατέθηκε στὴν «πίστα» τοῦ πατινάζ...

Η ΜΑΓΔΑ ΣΝΑΪΝΤΕΡ ΚΑΙ Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ζμέσως την κλασική μουσική κι' άφωσιώθηκε στην όπερέττα. 'Επίσης και ή πρωταγωνίστρια "Ελσα Κράφτ είχε ωραία φωνή και χαρακτηριζόταν τόσο από τους μουσικούς, όσο κι' από την κριτική ως «μεγάλη αοιδός».

Οί Γερμανοί ωστόσο προχώρησαν ακόμη περισσότερο κι' έδωσαν μεγάλη σημασία στη μουσική της όπερέττας, άδιαφορώντας αν έπρόκειτο για ένα ελαφρό θεατρικό είδος. Κι' έτσι έχουμε τον «Καλλιότρο» και τον «Βαρώνο Τσιγγάνο» του Στράους, έργα που θαυμάζονται για την άρτία κ' υπέροχη μουσική τους. 'Επειτα, ό ψράντς Λέχαρ με τις όπερέττες του, έδημιούργησε τη «χρυσή εποχή» του νέου είδους και τό έκανε πια να θεωρηται ως... κλασσικό!

Η Μάγδα Σνάιντερ, ή έγγονή της παλαιάς μεγάλης καλλιτέχνης, όπως μαντεύετε, ανατραφικε μέσα σ' ένα καθαρώς θεατρικό περιβάλλον. Ήταν μόλις δεκάεξη έτών, όταν πρωταγωνίστηκε για πρώτη φορά στη «Γκέισα» και στην «Ευθυμη Χήρα» κι' από τότε θεωρείται ως μιá από τις καλύτερες Βιεννέζες σουμπρέτες. 'Ωστόσο, ό κινηματογράφος της άρεσε περισσότερο κι' έτσι, μόλις άρχισε ή βασιλεία του ήχητικού, ή Μάγδα Σνάιντερ άφωσιώθηκε σ' αυτόν και «γύρισε» πολλές κινηματογραφικές όπερέττες, που είνε κι' αυτές ένα τελείως νέο είδος.

Η Μάγδα Σνάιντερ από τότε δέν έκανε παρά πολύ λίγες εμφανίσεις στα θέατρα της Βιέννης. Τά «άγκαζαρίσματα» της στο Χόλλυγουντ, στο Βερολίνο και στο Λονδίνο την άπασχολούν τους περισσότερους μήνες του χρόνου κι' έτσι, κατά τις διακοπές της, προτιμάει να ξεκουρασθή σε μιá λουτρόπολι, παρά να παίξει πάλι όπερέττες στα βιεννέζικα θέατρα.

ΕΝΑ "ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ,,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

—Είμαι ό λόρδος Λάιτμαν... του είπε με μιá φωνή που ξάφνιασε τον Πιέρ Μορμόν. Η γυναίκα μου θάρρη σε λίγο...

Η φωνή του έμοιαζε με τη φωνή της όμορφης 'Αγγλίδας. Όσο για τά χαρακτηριστικά του προσώπου του, ήσαν όμοια μ' εκείνης. Τά ίδια μάτια, τά ίδια χείλη, τό ίδιο χαμόγελο. Ο Πιέρ Μορμόν νόμιζε πως ήταν θυμα παραισθήσεως. "Εφερε τό χέρι του στο μέτωπο κι' έκλεισε τά μάτια. Μά μήπως λοιπόν είχε τρελλαθί;

Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια του, είδε τον "Αγγλο λόρδο να θγάξη τον μονύελο, τό μουστάκι, την περρούκα των μαλλιών και να παρουσιάζεται μπροστά του με τό πρόσωπο της όμορφης 'Αγγλίδας.

— Συγχωρήστε με, κύριε Μορμόν... του ψιθύρισε δειλά.

— Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία!... φώναξε έξω φρενών ό διασημος κριτικός.

— Είμαι ό "Αγγλος μίμος Χάρρυ Λάιτμαν... του έδήγησε κείνος. Ήρθα στο Παρίσι για να δώσω μιá σειρά παραστάσεων, μά φοβόμουν την άδυσώπητη κριτική σας. Γι' αυτό, πριν παρουσιασθώ στον κόσμο, θέλησα να σας δείξω την τέχνη μου. 'Υποθέτω ότι μεταμορφώνομαι τέλεια σε γυναίκα...

Ο Πιέρ Μορμόν έσκυψε τό κεφάλι ντροπισμένος. Ο θυμός του σιγά-σιγά υπεχώρησε μπροστά σ' αυτήν την άμίμητη φάρσα και τέλος, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό κι' άκράτητο γέλιο.

—Τό πάθημά μου, ώμολόγησε, είνε ή καλύτερη κριτική μου για σας!...

Κι' αλήθεια, όταν ό μεταμορφωτής Λάιτμαν έμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Παρισινό Κοινό, ή κριτική έπιφυλλίδα του «Φιγκαρώ» ήταν ένας ύμνος στην ασύγκριτη τέχνη του. Αυτή όμως ή κριτική ήταν τό «Κύκνειο άσμα» του Πιέρ Μορμόν. Από τότε δέν άσχολήθηκε πια με τους καλλιτέχνες του θεάτρου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ "ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ,,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

παθητικό θυμα, του άπάντησε ή Νέλλυ.

Τότε ύίως συνέθη κάτι που κανείς δέν τό περίμενε. Αυτό τό «νευρόσπαστο» έγινε ξαφνικά άνδρας, ρίχθηκε επάνω στη Νέλλυ, την τσάκισε στο ζύλο και μόνο που δέν την έπνιξε. Φεύγοντας δέ από τό διαμέρισμά της, της φώναξε :

— 'Ετσι πρέπει να τιμωρούνται ή γυναίκες του είδους σου!

Θά γαντάζεσθε τώρα ότι ή Νέλλυ έκανε ένα τρομακτικό σκάνδαλο κι' ότι άναστάτωσε τό ξενοδοχείο. Κάθε άλλο. 'Ερωτεύθηκε μάλιστα τρελλά τό «νευρόσπαστο», έγκατέλειψε τους τρεις συμμορίτες φίλους της και ζή τώρα μαζί του ύπακούοντας τυφλά στη θέλησί του.

Κι' όλοι στο Σαμονί άπορούν πως έγινε αυτό τό θαύμα και τον θεωρούν άληθινό ήρωα.

Μά ή αλήθεια είνε ότι αυτοί άνθρωποι ήσαν πλασμένοι ό ένας για τον άλλον. Και έπρεπε να δοθούν για να τό καταλάβουν. Σήμερα ζούν ευτυχισμένοι. ΛΑΪ'ΟΝ ΤΖΕΡΑΛΝΤ

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 35)

— Και όμως άλλοτε σεν ήταν έτσι ό Γιάν Σάριτς. Είχε σαράντα παλληκάρια και ήξερε όλα τά κρυά μονοπάτια των συνόρων. Από εκεί, κάθε νύχτα, περνούσε τά λαθραία έμπορεύματα μπροστά στη μύτη των άστυνομικών και των τελωνοφυλάκων. Ίόν καιρό που επαναστάτησε ή 'Ισπανία, ό Γιάν Σάριτς βοήθησε τους πλούσιους άριστοκράτες να μεταφέρουν στη Γαλλία τους θησαυρούς και τά θαρύτμα κοσμήματα των γυναικών τους. Κ' ήταν τόσο τιμιος κι' αυτός και τά παλληκάρια του, ώστε δέν χάθηκε ούτε μιá πετσέτα!

— Ήταν πρό πάντων έξυπνος, μου άκάντησε ό «βασιλεύς» των λαθρεμπόρων. "Ηξερε καλά τη δουλειά του. Μιά φορά επέρασε από τό τελωνείο των συνόρων έχοντας στην πλάτη του ένα σακκούλι με την τροφή του. Οί άστυφύλακες τον σταμάτησαν. Τον έψαξαν, έκύτταξαν τό σακκούλι αδιάφορα. Είχε μέσα λίγες όκάδες σούκα και ψωμί. "Ετσι τον άφησαν ελεύθερο. Κι' ώστόσο σε κάθε τέτοιο σύκο ήταν κρυμμένο κι' από ένα διαμάντι! Πέντε έκατομμύρια πετσέτες άξιζε τό περιεχόμενο του σακκουλιού, μά κανείς δέν μάντεψε την άξία του!

Ο Γιάν Σάριτς μου διηγήθηκε κατόπιν τους άγώνες που έκανε με τά παλληκάρια του για να μη σκοτώνουν τους άστυφύλακες. Κι' αλήθεια αυτός ό «βασιλεύς» των λαθρεμπόρων είχε έρθει πολλές φορές στα χέρια με τους άστυνομικούς, είχε τραυματισθί, μά ποτέ δέν είχε σκοτώσει κανέναν. Συχαίνονταν τά αίματα, γιατί φυβόταν την Κόλασι. Η θρησκοληψία του Γιάν Σάριτς είνε πασίγνωστη στη χώρα των Βάσκων.

Σήμερα ό «βασιλεύς» των λαθρεμπόρων είνε ακόμη κι' ένας ευτυχισμένος παππούς. Η δυό όμορφες κόρες του που παντρεύτηκαν του έχουν χάρισει ένα σωρό έγγόνια. Κι' ό Γιάν Σάριτς, όμως, όταν θρίσκεται μαζί τους, δέν τους διηγείται τά ήρωικά του κατορθώματα. Δέν θέλει να τους κάνει λαθρεμπόρους, γιατί οί σημερινοί λαθρέμποροι κάνουν ένα σωρό έγκλήματα. Κι' ό Γιάν Σάριτς δέν θέλει να πάνε στην Κόλασι αυτά τά άθώα πλάσματα που τον λατρεύουν, χωρίς να ξέρουν τό περιπετειώδες παρελθόν του.

ΡΟΖΕ ΣΑΡΡΩ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

Κ' ή Μπέσσυ εφτιαξε τον καφέ, αλλά δέν παρέλειψε να ρίξη σ' αυτόν και τό άρσενικό.

Ο σύζυγός της τον ήπιε άνύποπτος. "Υστερα όμως από λίγο έκανε ένα μορφασμό πόνου και φέρνοντας τά χέρια του στην κοιλία του έγινε κατάχλωμος. Και ξαφνικά σωριάστηκε καταγί, και άρχισε να ούρλιάζει και να σπαράζει.

Η Μπέσσυ φαίνεται ότι δέν είχε ποτέ δηλητηριαστρία, γιατί μόλις είδε τό φριχτό μαρτύριο του συζύγου της, τρελλή από τον φόβο της, έτρεξε να φωνάξη άμέσως έναν γιατρό και να του έξηγήση τι συνέβαινε.

Κι' ό γιατρός κατάφερε να σώση τον Μάριον από τον θάνατο.

Μά αυτή ή ιστορία έφθασε στ' αυτιά της άστυνομίας, ή όποια και συνέλαυε την Μπέσσυ καταγγέλλοντάς την επί άποπειρά δηλητηριάσεως του συζύγου της.

Η δίκη της Μπέσσυ έκίνησε τό ενδιαφέρον όλου του Σικάγου. Φαντασθήτε όμως την έκπληξι των δικαστών, όταν ήκουσαν τον Μάριον να τους παρακαλή να μη καταδικάσουν τη γυναίκα του.

— Μη μου την στερήσετε! Ικέτευσε. Την άγαπώ τόσο πολύ.

Και την φίλησε με τρυφερότητα στο στόμα.

Οί δικαστάι όμως έκαναν τό καθήκον τους. "Εστειλαν την Μπέσσυ για δυό χρόνια στα κάτεργα. Κι' ό έρωτευμένος Μάριον περιμένει ύπομονετικά να έκτίση ή Μπέσσυ την ποινή της για να την πάρη πάλι κοντά του και να ζήσουν... ευτυχισμένοι χωρίς να σκέφτεται ότι μπορεί να τον δηλητηριάση άλλη μιá φορά χωρίς όμως τότε να... μετανοήση. ΤΖΑΚ ΣΜΙΘ

ΟΙ "ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ,, ΚΑΙ ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 24)

φτωχή μοδίστρα μισό έκατομμύριο δολάρια. Της τά είχε κληρονομήσει ένας θεός της που είχε πεθάνει ξαφνικά στην 'Αλάσκα!...

— "Α, τώρα πια θα ξεκουρασθώ και θα ζήσω πραγματικά ευτυχισμένη... έκανε ή μοδίστρα.

Μά ή κληρονομιά αυτή δέν της έφερε τύχη, γιατί ό άνδρας της άρχισε να σπαταλά την περιουσία τους, να τις κάνει άπιστίες και μιá ήμέρα τέλος την παράτησε κι' έφυγε για την Εύρώπη με μιá φίλη της.

Κατά την γνώμη λοιπόν του γενεαλόγου Μόρρις, που είνε από τους πιο διασήμους του Νέου Κόσμου, τά ξαφνικά πλούτη πολύ σπάνια φέρνουν τη χαρά και την ευτυχία.

"Ας παρηγορηθούν λοιπόν όσοι δέν έχουν «θεούς» στην 'Αμερική... ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ